

на бай Деяна книжара и заудря малкото книжарче:

Дебелитѣ прѣсти се вдълбаха въ маската, а разлютенитѣ уста повтаряха:

— На̀ ти игра! На̀ ти пѣсни! На̀ ти смѣхъ!

Навалицата прихна да се смѣе.

Децата хвърлиха маскитѣ и се разбѣгаха.

Книжарчето свали господарската маска, въ която се бѣха вдълбали прѣститѣ на истинския господарь, събра маскитѣ и плачешкомъ трѣгна къмъ книжарницата.

А бай Деянъ, който бѣ поукротилъ гнѣва си, се обърна къмъ веселата навалица и рече:

— Извинявайте, господа, че прекъснахъ зрелището. Който иска маски, да заповѣда въ книжарницата!

*

Като си замина книжарьтъ, Страхиль войвода събра дружината си. Шепнаха, ржкомахаха и после всички се разотидоха вкѣщи.

Следъ обѣдъ войводата влѣзе въ книжарницата и попита книжаря:

— Колко струва слонската маска?

— Двайсетъ лева.

— На̀ ти дваьсетъ лева, дай маската!

Книжарьтъ взе паритѣ и му подаде маската. Като излизаше, момчето посочи смачканата маска, която висѣше между другитѣ, и рече:

— Не трѣбваше да биешъ момчето, бай Деяне!

— Азъ си зная работата. Не ща умъ отъ тебе, — отговори книжарьтъ.

Следъ малко дойде Драката и попита:

— Колко струва вълчата маска?

— Петнайсетъ лева.

— На̀ ти паритѣ, дай маската!

Наизлизане и Драката посочи смачканата маска, дето я бѣше сложилъ Данчо, и добави:

— Не трѣбваше да биешъ момчето, бай Деяне!

— Азъ си зная работата! — отговори пакъ книжарьтъ.

После дойде момчето, което бѣ грабнало отъ книжарчето баба Меца.

— Дайте ми мечешката маска. Ето ви петнайсетъ лева.

То си сложи маската още въ книжарницата и съ мечешки гласъ изрева:

— Бай Деяне-е! Не трѣбваше да биешъ момчето!

После дойде кукумявката, купи си маската и на излизане измяука:

— Не трѣбваше да биешъ момчето!